

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci žalobkyně: **A. A. J.**, nar. xxx, státní příslušnost Somálsko, bytem xxx, zast. Mgr. Radkou Korbelovou Dohnalovou, PhD., advokátkou, se sídlem Tábor, Převrátilecká 330, proti žalované: **Střední zdravotnická škola**, IČO: 00638765, se sídlem Praha 10, Ruská 2200/91, zast. Mgr. Radkem Suchým, advokátem, se sídlem Louny, Pod Nemocnicí 2381, o **omluvu a peněžité zadostiučinění za porušení práva na rovné zacházení**, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27. ledna 2017, č.j. 17 C 61/2016-172,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zaslání písemné omluvy ve znění: „Vážená paní J., omlouváme se Vám tímto za újmu způsobenou tím, jste dne 2.9.2013 zcela neoprávněně byla vyzvána ředitelkou k odložení muslimského šátku na půdě naší školy a byla jste nucena zde ukončit z tohoto důvodu své vzdělání. Došlo tak k Vaší zřejmé diskriminaci. Zároveň s touto omluvou

přijměte, prosím, naše ujištění, že učiníme veškerá opatření, aby se podobný případ již nemohl opakovat“, a uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 60.000 Kč (výrok I.), a nepřiznal žalované náhradu nákladů řízení (výrok II.).

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě podané podle § 10 zák. č. 198/2009 Sb., antidiskriminační zákon (dále jen „AZ“), s tvrzením, že pokynem ředitelky žalované školy k odložení muslimského šátku byla nepřímo diskriminována ve smyslu ust. § 3 AZ, neboť požadavek byl vznesen bez opory v zákoně, na základě neutrálně formulovaného ustanovení školního řádu a požadavek na společenské chování není legitimním cílem takového omezení. V příčinné souvislosti s tím byla žalobkyně nucena školu opustit.

Žalobkyně dále tvrdila, že k odložení šátku byla v ředitelně školy vyzvána po zahájení výuky až dne 2.9.2013, ačkoliv v rámci dvou pohovorů před přijetím ke studiu se nošení šátku při běžné výuce neprobíralo, s ředitelkou se shodly jen na tom, že žalobkyně nebude nosit šátek při praxi z hygienických důvodů. Žalobkyni nabídnutá varianta jen zakrytí vlasů nebyla přijata a ředitelkou jí byl předložen formulář pro ukončení studia. Právní argumentace žalobkyně pak vycházela z podnětu neziskové organizace Sdružení pro integraci a imigraci o.p.s. a následné zprávy veřejné ochránkyně práv a byla podepřena tvrzením o ústavně zaručené náboženské svobodě, se kterou mělo souviset právo na neomezené užívání šátku ve škole i při vyučování jako projevu náboženského přesvědčení navenek.

Právo žalobkyně nosit svůj šátek kdykoliv a kdekoliv lze podle ní omezit jen zákonem a jen nezbytně pro legitimní cíl, kterým je ochrana veřejného pořádku, zdraví, morálky, práv a svobod jiných, v ČR přitom neexistuje výslovné zákonné omezení náboženských symbolů.

Obrana žalované postavená na tvrzení, že k žádné formě diskriminace žalobkyně nedošlo, byla opřena o dvě argumentační linie. V rámci první z nich se žalobkyně pro nesplnění formálně právních podmínek studentkou školy ani nestala, nemohla být tedy diskriminována s důsledky zanechání studia. Současně žalovaná trvala na tom, že ve školním řádu formulovaný požadavek na nenošení pokrývek hlavy je legitimní a zákonný a nikoho nediskriminující, neboť je odůvodněn legitimním cílem, kterým jsou bezpečnostní a hygienické požadavky při poskytování vzdělání, a který současně zajišťuje překonávání rozdílů mezi studenty a předchází sociálně patologickým jevům. Prostředky k dosažení tohoto cíle jsou přiměřené a nezbytné. Stát má právo omezit svobodu manifestace náboženství, pokud výkon této svobody naráží na cíl chránit práva a svobody ostatních, veřejný pořádek a veřejné bezpečí.

Soud I. stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, neboť žalobkyně se pro neprokázání splnění formálně právních podmínek nestala studentkou žalované školy z důvodu na její straně, neprokázala, že by zahájila studium ve škole a ani to, že důvodem nezahájení studia byl diskriminační postup žalované ve smyslu ust. § 3 odst. 1 AZ. V řízení tak nebylo prokázáno, že důvodem nezahájení studia žalobkyně byl výslovný zákaz nošení šátku na půdě školy v rámci teoretické výchovy s odkazem na školní řád.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání. Prostřednictvím odvolacích důvodů podle § 205 odst. 2 písm. c), d) e) a g) o.s.ř. namítla, že soud I. stupně při závěru o neprokázání některých skutkových okolností ohledně jednání s pracovníky žalované školy a důvodů zanechání studia nesprávně vyložil ust. § 133a o.s.ř. o přenosu důkazního břemene, které bylo třeba aplikovat i pro souzený případ odborného vzdělávání. Soud I. stupně rovněž nesprávně hodnotil klíčové důkazy (bezprostřední reakci ředitelky školy z 13.9.2013, reportáž

České televize z listopadu 2013, vyplněný formulář o zanechání studia s důvodem zanechání studia nošení pokrývky hlavy, rozhodnutí o přijetí ke studiu, o udělení azylu žalobkyni, vyjádření druhé studentky D. a její pokračování ve studiu bez šátku) korespondující se žalobními tvrzeními o tom, že žalobkyně ze školy odešla kvůli zákazu nosit v teoretické výuce šátek, a naopak dokládající účelovost pozdější argumentace žalované školy o nesplnění formálních podmínek studia. Přímé prokázání předložení průkazu azylanta žalobkyní pak bylo nemožné a požadavek v tomto směru nespravedlivý mimo meze zásady rovnosti zbraní v řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu Pl.ÚS 49/10. V tomto směru proto bylo na žalované škole, aby doložila, že žalobkyně nesplnila všechny požadavky pro přijetí ke studiu. Z hlediska nároku uplatněného podle antidiskriminačního zákona ani není rozhodující, zda žalobkyně formálně byla či nebyla žákyní školy, neboť zákaz diskriminace se vztahuje i na přístup ke vzdělání. Doložení dokladů žalobkyní bylo odstranitelnou vadou. Skutečným důvodem odepření studia byl zákaz nosit muslimský šátek v teoretické výuce. Soud I. stupně pak řadu dalších důkazů v úvahu vůbec nevzal. Vedle zprávy Veřejné ochránkyně práv, a to v rozporu s názory Ústavního soudu v nálezu sp.zn. III. ÚS 880/15, se jednalo o vyjádření druhé studentky D. a průběh jejího studia na žalované škole, jakož i vyjádření ředitelky žalované školy o tom, nemůže připustit nošení muslimského šátku ve škole ani v případě, kdy by žalobkyně na školu platně nastoupila. Pominuta pak byla část výpovědi svědkyně Š., i zprávy dalších vzdělávacích institucí, u kterých nošení šátku nebylo překážkou. Soud I. stupně pak založil své závěry nekriticky a bez ohledu na další důkazy na výpovědi ředitelky žalované školy a jejich spolupracovníků, které však pro poměr k věci a přítomnost již při soudním jednání před jejich výsledky nelze hodnotit jako věrohodné. Zřejmé rozpory ve výpovědích ohledně jednání se žalobkyní pak soud I. stupně bagatelizoval a nevyvodil z nich odpovídající závěry. Soud I. stupně přitom pod vlivem argumentace žalované nerozhodoval o klíčové otázce, tj. o nemožnosti omezit nošení muslimského šátku školním řádem. Soud I. stupně se měl zabývat předmětným ustanovením školního řádu a jeho případným diskriminačním charakterem, stejně jako tím, jestli požadavek školy byl souladný s požadavkem náboženské nediskriminace ve vzdělání. Podle žalobkyně žalovaná nebyla oprávněna požadovat sundání muslimského šátku, neboť tento požadavek nemá oporu v zákoně, nebyl veden legitimním cílem a nebyl ani přiměřený. Nošení šátku mělo být vnímáno jako projev víry, který sám o sobě není schopen narušit neutralitu výuky. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud po zopakování dokazování rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě vyhověl.

Žalovaná ve vyjádření označila odvolání za nedůvodné a rozsudek soudu I. stupně za věcně správný, ztotožnila se s jeho závěry skutkovými i právními. Nesouhlasila s odvolací námitkou ohledně nesprávné aplikace ust. § 133a o.s.ř., neboť podmínky pro převrácení důkazního břemene přichází v případě žalobkyní tvrzené diskriminace na základě náboženství a víry v úvahu jen v oblasti pracovní nebo jiné závislé činnosti včetně přístupu k nim. V jiných případech tedy nikoli, v případě vzdělání a odborné přípravy by se mohlo jednat jen o diskriminaci na základě rasového nebo etnického původu. Rozšiřující výklad žalobkyně, opřený o nutnost eurokonformního výkladu, je nesprávný a nepřípustný, jeho přijetí by popřelo záměr zákonodárce. V souzené věci pak žalovaná důvod k diskriminaci neměla a žalovanou, která se nestala studentkou žalované školy, diskriminovat ani nemohla. Ohledně teoretického posouzení, zda vůbec mohlo dojít k nějaké diskriminaci, odkázala na předcházející vyjádření ve věci. Výtku se vztahem k provádění a zejména hodnocení důkazů žalovaná odmítla jako nedůvodnou s odkazem na přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, obsahující podrobná zjištění a na jejich základě učiněný skutkový závěr. Nesouhlasila s tvrzením žalobkyně o účelovosti argumentace ohledně nutnosti dodržení zákonných podmínek při přijímání zahraničního studenta, nedodání dokladu o pobytu

žalobkyně bylo vedle výpovědi pracovnic školy prokázáno i výpovědi dalšího svědka a obsahem osobní složky žáka jak žalobkyně, tak studentky D. Za neprůkazné pak označila vyjádření ředitelky školy v dopise z 13.9.2013, tak i obsah reportáže ČT upravené v souladu se zájmy žalobkyně. Tvrzení o předložení průkazu azylanta žalobkyní během prázdnin 2013 označila žalovaná za lživé a v řízení také nijak neprokázané. Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně se její studentkou nestala. Zpráva Veřejné ochránkyně práv (VOP) je pro rozpornost a v kontextu s ostatními důkazy nepravdivá, neprofesionální úrovně a zjevně tendenční, obsahuje rovněž neověřené a smyšlené skutkové závěry. Žalobkyně byla pouze využita pro vytvoření antidiskriminační kauzy. Soud I. stupně se zabýval vyjádřením studentky D., žalovanou navrhaný důkaz výsledkem třídního učitele k posouzení její věrohodnosti proveden nebyl. Předmětem sporu je však případ žalobkyně. Žalovaná k dokreslení věrohodnosti žalobkyně poukázala na rozpor mezi žalobními tvrzeními o upřímném záměru studovat na škole, o útěku před extrémními projevy v Somálsku, doufajíc, že v zemi, kde získala azyl, bude moci žít konečně svobodně a v souladu se svým přesvědčením, o šoku, že v demokratické zemi, kde hledá ochranu, je jí studium odepřeno znovu, s údaji poskytnutými žalobkyní a obsaženými v rozhodnutí MV ČR ve věci mezinárodní ochrany z 14.11.2011, podle kterých pro žalobkyni ČR není cílovým státem, je zde poprvé a chtěla by jet za svou sestrou a tetou do Německa. Podle žalované se lze sotva ubránit spekulacím o motivaci k podání žaloby a angažovanosti VOP. Za lichou pak žalovaná označila i argumentaci VOP, převzatou žalobkyní, o možnosti omezit projevy náboženství ve škole jen zákonem. Podle žalované je požadavek nenošení náboženských symbolů ve vzdělávacích zařízeních nejen legitimní, ale i zákonný (v podmínkách českého právního řádu, rozhodovací praxe českých soudů i ESLP). K nošení náboženských symbolů přitom nejsou zastávána jednotná stanoviska. Přesto francouzský soud ve věci D. proti Francii z 4.12.2008 č. 27058/05 měl zásah proti nošení šátku v souladu s pravidlem obsaženým ve školním řádu učiněný na základě zákona, ačkoliv v té době neexistoval zákon výslovně zakazující nošení muslimského šátku v hodinách tělocviku. Od školního roku 2004/2005 pak ve Francii platí tzv. šátkový zákon zakazující ve veřejných základních a středních školách nošení symbolů a oděvů vyjadřujících náboženskou příslušnost, také v Belgii byla soudně upřednostněna zásada rovnosti a neutrality veřejného školství před právem na projev náboženského přesvědčení. Žalovaná poukázala i na rozhodnutí tureckého ústavního soudu, opatření žalované školy plošným zákazem nošení jakýchkoli pokrývek hlavy bylo legitimní a zákonné i vzhledem k judikatuře ESLP. Německý spolkový ústavní soud pak nošení šátku spojil i s islámským fundamentalismem, vyjadřující vymezení se vůči hodnotám západní společnosti, jako je sebeurčení jednotlivce a obzvláště emancipace ženy. Úprava odívání a chování ve školním řádu žalované je žádoucí a právě takovou, aby nepřipustila svévolnou diskusi ohledně pravidel chování a odívání. Právě tato úprava je součástí ochrany před diskriminací v souladu i s § 30 odst. 1 písm.c) školského zákona. Obdobným směrem se ubírá i rozhodovací praxe evropských soudů, s čímž je v rozporu představa žalobkyně a VOP, které si přejí vývoj opačný. Nošení šátku se dá zdůvodnit různě, již od počátku však byl islám nejen náboženským hnutím, ale i politickou doktrínou. Dnes proto nejde na zahalování muslimských žen pohlížet jen jako na soukromý projev víry a zbožnosti. Žalobkyně pak od počátku zaměňuje dvě věci, a to ochranu náboženského přesvědčení a ochranu práva manifestovat veřejně své náboženství. Za nedůvodný pak označila i požadavek na opakování dokazování. Závěrem navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

Žalobkyně v duplice polemizovala s názory žalované ohledně vývoje ve věci nošení šátků, jedinou výjimku představuje Francie. Zákaz pokrývky hlavy přitom nelze odůvodnit ochranou samotné žalobkyně před diskriminací. Žalobkyně trvala na tom, že byla omezena v nošení šátku bez zákonného podkladu, tedy v rozporu s čl. 16 odst. 4 Evropské úmluvy

o ochraně lidských práv a svobod. Žalovaná k tvrzení legitimacy a přiměřenosti požadavku nepředložila jediný konkrétní a racionální důvod. Způsob interpretace soudních rozhodnutí ze strany žalované pak označila za nesprávný a zavádějící, potažmo se týkající jiných situací.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích podaných odvolání rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání.

Soud I. stupně založil nejen své rozhodnutí, ale i vydání rozsudku předcházející procesní postup, na prokazování skutečností v rámci obrany žalované, podle které se žalobkyně nestala studentkou školy, a proto ani nemohla být diskriminována. Současně však konstatoval, že nebylo ani prokázáno, že by důvodem nezahájení studia byl diskriminační postup žalované.

Lze konstatovat, že soud I. stupně se tímto přístupem k věci do jisté míry vyhnul hodnocení důvodů, pro které byla žaloba ve skutečnosti podána, nicméně s ohledem na povahu žalobou uplatněného nároku a konečný závěr soudu I. stupně o tom, že důvodem nezahájení studia nebyl diskriminační postup, byly splněny podmínky pro věcné rozhodnutí o odvolání. Odvolací soud také mohl vyjít ze zjištění, která soud I. stupně učinil ze zákonného způsobu provedených důkazů. Ve vztahu k žalobou vymezenému předmětu řízení se soud I. stupně nadbytečně zabýval podrobnostmi ohledně jednání se žalobkyní při jejím nástupu na žalovanou školu a okolnostmi, za jakých na škole nezačala studovat. V této části bylo možné dokonce odvolací námitky podle § 205 odst. 1 písm. e) o.s.ř., tedy že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, označit za opodstatněné. Bylo zřejmé, že po absolvování pohovorů před prázdninami v roce 2013 žalobkyně do školy v září nastoupila a výuky se účastnila, a to bez ohledu na později žalovanou školou prokazované nesplnění všech formálně právních náležitostí, včetně nedoložení dokladu o pobytu či žalobkyní vlastnoručně podepsaného zápisového lístku.

Z hlediska žaloby podle antidiskriminačního zákona proto bylo úkolem soudu v tomto řízení posoudit, zda požadavek vedení školy s odkazem na jednoznačně formulované a zcela neutrální ustanovení školního řádu byl oprávněný a dosahující spravedlivé rovnováhy mezi různými soupeřícími právy a zájmy (např. ateista-věřící).

Odvolací soud na tuto otázku odpovídá ve shodě se stranou žalovanou kladně. Nedostatek v právním řádu České republiky a logická absence výslovné zákonné úpravy zákazu nošení muslimského šátku (počet migrantů z muslimských zemí a muslimů v ČR již žijících dosud takovou úpravu nevyžadoval, obdobně jako ve Francii v době před zhruba 30 lety, kde se původní případy prosazování nošení muslimských šátku z počtu jednotek znásobily do tisíců, což posléze vyvolalo zákonodárnou iniciativu) ještě neznamená, že bylo porušeno právo žalobkyně svobodně projevovat své náboženské přesvědčení, a tím došlo k porušení čl. 9 Úmluvy. I ESLP k této situaci uvedl (D. proti Francii), že v otázce vztahu mezi státem a náboženstvím, což je i případ regulace nošení náboženských symbolů ve vzdělávacích institucích, má zvláštní důležitost role národních institucí jednotlivých států, přičemž pravidla v této sféře budou různá od jedné země ke druhé vzhledem k národní tradici a požadavkům na potřebu chránit práva a svobody druhých. V případě L. S. proti Turecku pak konstatoval, že pro obyvatele upřednostňující sekularismus se islámský šátek stal symbolem politiky islámu a jejího zvětšujícího se vlivu. Není pochyb o tom, že v České republice, stejně jako ve Francii, jsou viditelné náboženské znaky přijímány jako protiklad k roli škol, které

mají zůstat neutrálním prostředím a místem pro rozvoj včetně kritického myšlení, tyto symboly narušují rovněž principy rovnosti mužů a žen (zpráva komise pro francouzského prezidenta z roku 2003). ESLP také konstatoval, že vedle zákonných předpisů záleží rovněž na soudním posouzení konkrétních případů, jež mohou tvořit právní rámec regulace náboženských projevů, a to i s ohledem na poměry v dané zemi.

Na užívání šátku jako projevu náboženského přesvědčení navenek bez jakéhokoliv omezení na půdě veřejné školy, která musí i vzhledem k české národní tradici, jakož i právům a svobodám druhých, zůstat neutrálním prostředím, žalobkyně právo nemá. Povinná tolerance náboženských symbolů nemá v České republice zákonný podklad, je daná pouze opakem práva na náboženskou svobodu. Proti právu žalobkyně projevovat své náboženství navenek pak stojí právo být svobodně bez vyznání, náboženské symboly nemít, nebýt vystaven nutnosti jejich působení a nemuset se zabývat jejich významem. Neexistuje také právo projevovat své náboženství kdykoli a kdekoli.

Česká republika je, podobně jako Francie, ve své podstatě státem laickým (odděluje své instituce od náboženských), vedle zaručené svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání ústavně uznává i právo být bez náboženského vyznání (čl. 15 odst. 1 ZLPS), i to je třeba také chránit.

Nepovolení výjimky nošení muslimského šátku jako pokrývky hlavy (dané obecnými zvyklostmi v České republice a školním řádem, vydaným ředitelkou školy v rámci zákonného zmocnění podle § 30 odst. 1 písm. c/ zák.č. 561/2004 Sb., školský zákon) není přímou ani nepřímou diskriminací na základě náboženského vyznání. V případě žalobkyně nedošlo k rozdílnému zacházení ve srovnání s ostatními studenty (všichni bez pokrývky hlavy), nebyla ani nijak znevýhodněna, bez pokrývky hlavy mohla studovat. Postavení žalobkyně nebylo shodné s postavením například osob se zdravotním postižením, které se rovněž v minulosti domáhaly ochrany s odkazem na ust. § 3 AZ.

Odvolací soud také mohl vyjít z definice diskriminace, kterou se rozumí rozdílný, jiný přístup k jedné skupině než k jiné nebo k celku. Opakem diskriminace je stejný přístup ke všem. Žalobkyně se tak vlastně domáhá ochrany své pozitivní diskriminace, tedy výsady nosit pokrývku hlavy, kteroužto výsadu ostatní žáci nemají, a to v rozporu s ústavně zaručeným právem ostatních studentů být bez náboženského vyznání a bez ohledu na ničím nezaloženou povinnost osob bez vyznání být ve veřejné škole sekulárního státu vystaven působení různých náboženských, a to ještě zjevně historicky kulturně cizorodých, symbolů. Jak bylo shora poznamenáno, v případě islámu jde navíc o případ politického náboženství.

Ustanovení § 10 AZ ve spojení s ust. § 3 AZ proto v této věci aplikovatelná nejsou. I podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21 Cdo 230/2015 je podmínkou úspěšného uplatnění žaloby podle § 10 AZ tvrzení, že určitým jednáním zaměstnavatele (zde školy) byl žalobce *ve srovnání s jinými (ostatními) studenty znevýhodněn*, v čem jeho znevýhodnění spočívá a že pohnutkou (motivem) jednání školy je některý ze stanovených diskriminačních důvodů.

Tento případ není ani nepřímou diskriminací, neboť i podle definice veřejného ochránce práv je jí takové jednání, při němž se s někým zachází *méně příznivě* na základě kritéria, které je zdánlivě neutrální.

Ustanovení školního řádu sice v důsledku omezovalo žalobkyni nosit šátek, ale omezovalo také všechny ostatní studenty, kteří by si chtěli dát něco na hlavu. Nošení pokrývky hlavy ve škole je v poměrech České republiky nespolečenské, byť v ostatních uzavřených prostorech je společensky přípustné, aby ženy pokrývku hlavy měly.

Závěr o nedůvodnosti žaloby proto bylo možné učinit již jen na základě žalobních tvrzení, neboť z nich nevyplývalo jakékoliv znevýhodnění oproti jiným studentům ani méně příznivé zacházení ve srovnání s ostatními studenty, proto nebylo nutné dokazování doplňovat či opakovat.

Z těchto důvodů bylo rovněž nadbytečné zabývat se úvahami žalobkyně o aplikovatelnosti ust. § 133a o.s.ř., neboť odvolací soud dospěl k závěru, že k porušení zásady rovného zacházení nedošlo, nadto se nejedná o pracovní věc podle § 133a písm. a) o.s.ř., u přístupu ke vzdělání by se muselo jednat o diskriminaci pouze na základě rasového nebo etnického původu.

Odvolací soud se pak ztotožňuje s postojem zaujatým soudem I. stupně ke zprávě veřejné ochránkyně práv, která zvolila společně s neziskovou organizací jménem žalobkyně postup prostřednictvím antidiskriminačního zákona, jenž by v důsledku mohl vést až k legitimizaci nošení muslimských symbolů na českých veřejných školách bez ohledu na rozpor politické povahy tohoto náboženství se západními liberálními ideály, na kterých je po roce 1989 založena i česká společnost. Závěry ve zprávě VOP nejsou pro soud ve smyslu zák.č. 349/1999 Sb. závazné, a to jak ve skutkové tak právní rovině.

Z těchto důvodů proto odvolací soud ve výroku věcně správný rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario s přihlédnutím k procesnímu projevu žalované školy, která se práva na náhradu nákladů řízení vzdala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně.
Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 19. září 2017

JUDr. Jan Klášterka, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: *Hana Tomanová*